

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 5 juli 2018 (\*)

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EU) nr 604/2013 – Fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare har lämnat in i någon medlemsstat – Artiklarna 17, 18, 23 och 24 – Ett förfarande rörande internationellt skydd pågår redan i en medlemsstat – Ny ansökan i en annan medlemsstat – Begäran om återtagande har inte framställts inom föreskrivna frister – Överlämnande av den berörda personen för lagföring”

I mål C-213/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Rechtbank Den Haag zittingsplaats Amsterdam (Domstolen i Haag, med sammanträdesort i Amsterdam, Nederländerna) genom beslut av den 20 april 2017, som inkom till domstolen den 25 april 2017, i målet

**X**

mot

**Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,**

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen (referent), samt domarna J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby och M. Vilaras,

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 1 februari 2018,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- X, genom I.J.M. Oomen och F.L.M. van Haren, advocaten,
- Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman, M.A.M. de Ree, M.L. Noort, och J. Langer, samtliga i egenskap av ombud,
- Tysklands regering, genom T. Henze och R. Kanitz, båda i egenskap av ombud,
- Ungerns regering, genom M.Z. Fehér, G. Koós och G. Tornyai, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom M. Condou-Durande och G. Wils, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 13 juni 2018 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

**Dom**

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 17.1, artikel 18.2, artikel 23.3 och artikel 24 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för

att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31, och rättelse i EUT L 49, 2017, s. 50) (nedan kallad Dublin III-förordningen).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan den pakistanske medborgaren X och Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (statssekreterare med ministerliknande befogenheter med ansvar för säkerhets- och justitiefrågor, Nederländerna) (nedan kallad Staatssecretaris) angående den sistnämndes beslut om överföring av X till Italien, varvid X förelades att utan dröjsmål lämna Nederländerna, och om avslag på den ansökan om tillfälligt uppehållstillstånd som X gett in med åberopande av rätten till asyl.

**Tillämpliga bestämmelser**

**Förordning nr 1560/2003**

3 Bilaga II till kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003 av den 2 september 2003 om tillämpningsföreskrifter till förordning (EG) nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (EUT L 222, 2003, s. 3) i dess lydelse enligt kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 118/2014 av den 30 januari 2014 (EUT L 39, 2014, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1560/2003) består i förteckningar över bevismedel och indicier som är relevanta för tillämpningen av Dublin III-förordningen.

4 Bilaga III till förordning nr 1560/2003 innehåller ett "[e]nhetligt formulär för framställan om återtagande".

**Dublin III-förordningen**

5 Skälen 4 och 5 i Dublin III-förordningen har följande lydelse:

- ”(4) I slutsatserna från Tammerfors förklarades att [det gemensamma europeiska asylsystemet] på kort sikt bör omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan.
- (5) En sådan metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.”

6 I artikel 17.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Genom undantag från artikel 3.1 får varje medlemsstat besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit från en tredjelandsmedborgare eller en statslös person, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i denna förordning.

Den medlemsstat som beslutar att pröva en ansökan om internationellt skydd enligt denna punkt ska bli ansvarig medlemsstat och ska påta sig de skyldigheter som följer av detta ansvar. ...

...”

7 Artikel 18 i nämnda förordning har följande lydelse:

”1. Den ansvariga medlemsstaten ska vara skyldig att

...

- b) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en sökande vars ansökan är under prövning och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,
- c) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har återkallat en ansökan under prövning och lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner

sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,

d) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person vars ansökan har avslagits och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd.

2. Den ansvariga medlemsstaten ska i de situationer som avses i punkt 1 a och b pröva eller slutföra prövningen av den ansökan om internationellt skydd som den sökande lämnat in.

...

I de fall som omfattas av punkt 1 d ska den ansvariga medlemsstaten, om ansökan endast har avslagits i första instans, säkerställa att den berörda personen har eller har haft tillgång till ett effektivt rättsmedel, i enlighet med artikel 46 i [Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60)].”

8 I artikel 23.1–23.3 i samma förordning föreskrivs följande:

”1. Om en medlemsstat som mottagit en ny ansökan om internationellt skydd från en person som avses i artikel 18.1 b, c eller d anser att en annan medlemsstat ska vara ansvarig enligt artikel 20.5 och artikel 18.1 b, c eller d kan den anmoda den andra medlemsstaten att återta den personen.

2. Framställan om återtagande ska göras så fort som möjligt och senast inom två månader från det att en träff registrerades i Eurodac ...

Om framställan om återtagande grundar sig på andra bevis än uppgifter som erhållits från Eurodacsystemet, ska den översändas till den anmodade medlemsstaten inom tre månader från den dag då ansökan om internationellt skydd lämnades in i enlighet med artikel 20.2.

3. Om framställan om återtagande inte görs inom de tidsperioder som anges i punkt 2 ska ansvaret för prövningen av ansökan om internationellt skydd åligga den medlemsstat där den nya ansökan lämnades in.”

9 I artikel 24 i Dublin III-förordningen föreskrivs följande:

”1. Om en medlemsstat inom vars territorium en person som avses i artikel 18.1 b, c eller d vistas utan uppehållstillstånd och där någon ny ansökan om internationellt skydd inte har lämnats in, anser att en annan medlemsstat ska ha ansvaret enligt artikel 20.5 och artikel 18.1 b, c eller d kan den anmoda den medlemsstaten att återta den personen.

...

5. En framställan om återtagande av den person som avses i artikel 18.1 b, c eller d ska göras på ett standardformulär och ska omfatta bevis eller indicier enligt beskrivningen i de två förteckningar som framgår artikel 22.3 och/eller relevanta uppgifter ur den berörda personens redogörelse för att myndigheterna i den anmodade medlemsstaten ska kunna kontrollera huruvida den är ansvarig på grundval av de kriterier som fastställs i denna förordning.

Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa och regelbundet göra en översyn av de två förteckningar i vilka relevanta bevis eller indicier fastställs i enlighet med de kriterier som fastställs i artikel 22.3 a och b och ska anta enhetliga villkor för förberedelse och inlämning av framställningar om återtagande. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.”

10 I artikel 25.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Den anmodade medlemsstaten ska utföra nödvändiga kontroller och meddela beslut om framställan att återta den berörda personen så fort som möjligt och under inga omständigheter senare än en månad från den dag då framställan mottogs. Om framställan grundar sig på uppgifter som erhållits från Eurodacsystemet, ska den tidsfristen minskas till två veckor.”

**Direktiv 2013/32**

11 I artikel 46.1 i direktiv 2013/32 föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska se till att sökande har rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol mot följande:

a) Ett beslut som fattats om en ansökan om internationellt skydd ...”

**Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna**

12 X lämnade in en första ansökan om internationellt skydd i Nederländerna den 23 mars 2011. Staatssecretaris avslag denna ansökan genom beslut av den 5 september 2011. Överklagandena av detta beslut avslogs av behöriga instanser genom lagakraftvunna avgöranden.

13 Den 4 juni 2014 lämnade X in en andra ansökan om internationellt skydd i Nederländerna. Staatssecretaris avslag denna ansökan genom beslut av den 11 juni 2014. Ett överklagande av detta beslut avslogs den 7 juli 2014 av Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (domstolen i Haag, med sammanträdesort i Amsterdam, Nederländerna). X överklagade detta avgörande till Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen, Nederländerna).

14 Den 28 september 2014 lämnade X Nederländerna, där det hade inletts ett straffrättsligt förfarande mot honom angående ett sexualbrott.

15 Den 23 oktober 2014 lämnade han in en ansökan om internationellt skydd i Italien.

16 Med stöd av en europeisk arresteringsorder överlämnade de italienska myndigheterna, den 30 januari 2015, X till myndigheterna i Nederländerna för lagföring.

17 Vid sökning i Eurodacsystemet framkom att X hade ansökt om internationellt skydd i Italien och Staatssecretaris begärde därför, den 5 mars 2015, med stöd av artikel 18.1 b och artikel 23.2 i Dublin III-förordningen, att de italienska myndigheterna skulle återta honom.

18 Eftersom de italienska myndigheterna inte besvarade denna framställan om återtagande beslutade Staatssecretaris den 24 mars 2015 om överföring av X till Italien och förelade honom att utan dröjsmål lämna Nederländerna.

19 Den 30 mars 2015 godtog de italienska myndigheterna framställan om återtagande av X.

20 Den 1 april 2015 överklagade X Staatssecretaris överföringsbeslutet av den 24 mars 2015 till Rechtbank Den Haag (domstolen i Haag, med sammanträdesort i Amsterdam) och yrkade att den domstolen skulle besluta om en interimistisk åtgärd. Genom beslut av den 21 april 2015 bifölls X:s interimistiska yrkande och Staatssecretaris förbjöds att verkställa överföringen av X till Italien till dess att fyra veckor förflutit från det att hans överklagande prövats.

21 Den 19 maj 2015 lämnade X in en ny ansökan om internationellt skydd i Nederländerna. Genom beslut av den 21 maj 2015 avslag Staatssecretaris denna ansökan och ansåg att det redan hade fastställts att Republiken Italien var ansvarig för prövningen av den ansökan om internationellt skydd som X lämnat in. X överklagade detta beslut till den hänskjutande domstolen.

22 Den 7 augusti 2015 ogillade Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen) X:s överklagande av det avgörande som meddelats av Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (domstolen i Haag, med sammanträdesort i Amsterdam, Nederländerna) den 7 juli 2014 om avslag på den andra ansökan om internationellt skydd som ingetts av X.

23 Den 30 november 2015 underrättades X om att brottmålet mot honom hade avskrivits från vidare handläggning.

24 Under dessa omständigheter beslutade Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (domstolen i Haag, med sammanträdesort i Amsterdam) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Ska artikel 23.3 i [Dublin III-förordningen] tolkas så, att Republiken Italien blev ansvarig medlemsstat för prövningen av den ansökan om internationellt skydd som [X] lämnade in i Italien den 23 oktober 2014, trots att Konungariket Nederländerna var den primärt ansvariga medlemsstaten på grund av de ansökningar om internationellt skydd ... som tidigare hade lämnats in i Nederländerna, varav den sista vid den tidpunkten fortfarande var föremål för prövning i Nederländerna, eftersom [Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen)] ännu inte hade prövat [X:s] överklagande av ... avgörandet från [Rechtbank Den Haag (domstolen i Haag)] av den 7 juli 2014 ...?

2) Följer det av artikel 18.2 i [Dublin III-förordningen] dels att de nederländska myndigheterna omedelbart efter framställan om återtagande av den 5 mars 2015 borde ha skjutit upp prövningen av den ansökan om internationellt skydd som vid tiden för framställan om återtagande fortfarande pågick i Nederländerna, dels att nämnda myndigheter efter det att fristen enligt artikel 24 [i denna förordning] hade löpt ut borde ha avbrutit prövningen av nämnda ansökan genom att återkalla eller ändra sitt tidigare beslut av den 11 juni 2014 om avslag på asylansökan av den 4 juni 2014?

3) Om den andra frågan ska besvaras jakande, betyder detta då att ansvaret för prövningen av [X:s] ansökan om internationellt skydd inte övergick på Republiken Italien utan låg kvar hos de nederländska myndigheterna, av det skälet att [Staatssecretaris] inte återkallade eller ändrade sitt beslut av den 11 juni 2014?

4) Har de nederländska myndigheterna, genom att inte informera de italienska myndigheterna om det i Nederländerna anhängiga målet om överklagande vid [Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen)] inom ramen för det andra asylförfarandet, åsidosatt sin skyldighet enligt artikel 24.5 i [Dublin III-förordningen] att lämna uppgifter till de italienska myndigheterna för att dessa skulle kunna kontrollera huruvida Italien var ansvarig medlemsstat på grundval av de kriterier som fastställs i nämnda förordning?

5) Om den fjärde frågan ska besvaras jakande, föranleder detta åsidosättande då slutsatsen att ansvaret för prövningen av [X:s] ansökan om internationellt skydd inte övergick på Republiken Italien utan låg kvar hos de nederländska myndigheterna?

6) Om ansvaret inte låg kvar hos Konungariket Nederländerna, och med tanke på att Republiken Italien överlämnade [X] till Konungariket Nederländerna inom ramen för det brottmål som avsåg honom, borde då de nederländska myndigheterna, med stöd av artikel 17.1 i [Dublin III-förordningen] och genom avvikelse från artikel 3.1 i samma förordning, ha prövat den ansökan om internationellt skydd som [X] hade lämnat in i Italien, och borde då inte de nederländska myndigheterna rimligen ha saknat rätt att utnyttja möjligheten enligt artikel 24.1 i [Dublin III-förordningen] att anmoda de italienska myndigheterna att återta [X]?”

## Prövning av tolkningsfrågorna

### Den första frågan

25 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 23.3 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den medlemsstat där en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in är ansvarig för prövningen av denna ansökan när nämnda medlemsstat inte har gjort en framställan om återtagande inom de frister som anges i artikel 23.2 i samma förordning, trots att, vid utgången av nämnda frister, för det första, en annan medlemsstat var ansvarig för prövningen av tidigare inlämnade ansökningar om internationellt skydd och, för det andra, överklagandet av beslutet om avslag på en av dessa ansökningar fortfarande var under prövning vid en domstol i den sistnämnda medlemsstaten.

26 För att besvara denna fråga är det nödvändigt att beakta inte bara bestämmelsens lydelse utan också det sammanhang i vilket den förekommer och systematiken med de föreskrifter i vilka bestämmelsen ingår och de mål som eftersträvas.

27 Tillämpningsområdet för förfarandet för återtagande definieras i artiklarna 23 och 24 i Dublin III-förordningen. Det framgår av artikel 23.1 i förordningen att förfarandet bland annat är tillämpligt på personer som avses i artikel 18.1 d i samma förordning (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 5 april 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, punkterna 26 och 27, och dom av den 25 januari 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, punkterna 42 och 43).

28 I den sistnämnda bestämmelsen hänvisas bland annat till en tredjelandsmedborgare eller en statslös person vars ansökan har avslagits och som har lämnat in en ny ansökan i en annan medlemsstat.

- 29 Det framgår av artikel 18.2 i Dublin III-förordningen att artikel 18.1 d däri bland annat omfattar fall där ”ansökan endast har avslagits i första instans”.
- 30 Unionslagstiftaren har uttryckligen föreskrivit att den ansvariga medlemsstaten i sådana fall ska säkerställa att den berörda personen har eller har haft tillgång till ett effektivt rättsmedel mot det beslutet i enlighet med artikel 46 i direktiv 2013/32.
- 31 Eftersom det i artikel 46 föreskrivs en rätt att överklaga den beslutande myndighetens beslut ska det anses att artikel 18.1 d i Dublin III-förordningen bland annat avser de fall då den myndigheten har avslagit en ansökan om internationellt skydd genom ett beslut som ännu inte har vunnit laga kraft.
- 32 Återtagandeförfarandet enligt artikel 23 i Dublin III-förordningen är således tillämpligt på en tredjelandsmedborgare som har lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd i en medlemsstat, trots att en ansökan om internationellt skydd som denne tidigare lämnat in i en annan medlemsstat hade avslagits genom beslut av den beslutande myndigheten, även om detta beslut ännu inte vunnit laga kraft på grund av att ett förfarande, efter överklagande, pågår vid en domstol i den sistnämnda medlemsstaten.
- 33 I en sådan situation som den i det nationella målet hade myndigheterna i den medlemsstat där den nya ansökan lämnats in således möjlighet att, med stöd av artikel 23.1 i nämnda förordning, göra en framställan om återtagande av den berörda personen.
- 34 Det ålåg emellertid nämnda myndigheter, i enlighet med artikel 23.2 i Dublin III-förordningen, att göra denna framställan så fort som möjligt och i vart fall inom de frister som anges i nämnda bestämmelse. En sådan framställan kan nämligen inte göras med giltig verkan efter utgången av de fristerna (se, analogt, dom av den 26 juli 2017, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, punkt 67).
- 35 Det framgår av såväl lydelsen i artikel 23.3 i Dublin III-förordningen som av systematiken i och ändamålet med den bestämmelsen att hela ansvaret övergår på den medlemsstat där en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in om nämnda frister har löpt ut (se, analogt, dom av den 26 juli 2017, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, punkt 61, och dom av den 25 oktober 2017, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, punkt 30).
- 36 Den omständigheten att en annan medlemsstat var ansvarig för prövningen av ansökningar om internationellt skydd som lämnats in tidigare och att ett förfarande avseende överklagande av beslutet om avslag på en av dessa ansökningar pågick vid en domstol i den medlemsstaten utgör inte hinder för att ansvaret övergår på detta sätt.
- 37 I detta avseende ska det betonas att unionslagstiftaren, genom att exakt ange följderna av att fristerna enligt artikel 23.2 i Dublin III-förordningen löper ut, otvetydigt har föreskrivit att förseningar som kan tillskrivas den medlemsstat där en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in bör medföra en övergång av ansvaret. Denna regel ska inte inskränkas till att gälla endast vissa specifika förfaranden för återtagande och i synnerhet ska inte övergången av ansvaret villkoras av reglerna avseende behandlingen av ansökningar om internationellt skydd som tidigare lämnats in i en annan medlemsstat.
- 38 Denna lösning kan visserligen få till följd att den medlemsstat där en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in prövar densamma, även om en prövning av en sådan ansökan som lämnats in av samma person pågår eller redan har avslutats i en annan medlemsstat.
- 39 Detta är emellertid en konsekvens av de val unionslagstiftaren har gjort, i den mån denne, generellt, har föreskrivit en sådan ansvarsövergång i de situationer som omfattas av återtagandeförfarandena, trots att tillämpningsområdet för dessa förfaranden, såsom det framgår av artikel 18.1 b–d i förordningen, bland annat omfattar situationer då administrativa förfaranden eller domstolsförfaranden pågår eller har avslutats i en annan medlemsstat.
- 40 Den första frågan ska således besvaras på följande sätt. Artikel 23.3 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den medlemsstat där en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in är ansvarig för prövningen av denna ansökan när nämnda medlemsstat inte har gjort en framställan om återtagande inom de frister som anges i artikel 23.2 i samma förordning, trots att, vid utgången av nämnda frist, för det första, en annan medlemsstat var ansvarig för prövningen av tidigare inlämnade ansökningar om internationellt skydd och, för det andra, överklagandet av beslutet om avslag på en av dessa ansökningar fortfarande var under prövning vid en domstol i den

sistnämnda medlemsstaten.

## Den andra frågan

41 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 18.2 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den omständigheten att en medlemsstat gör en framställan om återtagande av en tredjelandsmedborgare som utan uppehållstillstånd vistas inom medlemsstatens territorium medför att medlemsstaten måste vilandeförklara förfarandet för prövning av ett överklagande som tredjelandsmedborgaren ingett mot beslutet om avslag på en ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in och sedan avbryta prövningen för det fall den anmodade medlemsstaten godtar framställan.

42 I artikel 18.2 i Dublin III-förordningen anges olika skyldigheter vad gäller behandlingen av en ansökan om internationellt skydd, beroende på i vilket skede det aktuella förfarandet för internationellt skydd befinner sig. Emellertid syftar samtliga dessa skyldigheter till att säkerställa att förfarandet fortgår och innebär inte att förfarandet ska förklaras vilande eller avbrytas i någon medlemsstat.

43 Det finns inte heller något i denna bestämmelse som tyder på att de skyldigheter som föreskrivs däri riktar sig till den anmodande medlemsstaten. Systematiken i artikel 18 innebär tvärtom att syftet med skyldigheterna är just att exakt ange vilken behandling den berörda personens ansökan ska ges, efter det att denne överförs till en annan medlemsstat.

44 Mot bakgrund av det ovan anförda ska artikel 18.2 i Dublin III-förordningen tolkas så, att den omständigheten att en medlemsstat gör en framställan om återtagande av en tredjelandsmedborgare som utan uppehållstillstånd vistas inom medlemsstatens territorium inte medför att medlemsstaten måste vilandeförklara förfarandet för prövning av ett överklagande som tredjelandsmedborgaren ingett mot beslutet om avslag på en ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in och sedan avbryta prövningen för det fall den anmodade medlemsstaten godtar framställan.

## Den tredje frågan

45 Mot bakgrund av svaret på den andra frågan saknas anledning att besvara den tredje frågan.

## Den fjärde frågan

46 Den hänskjutande domstolen har ställt den fjärde frågan för att få klarhet i huruvida artikel 24.5 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att en medlemsstat som – i en sådan situation som i det nationella målet – gör en framställan om återtagande med stöd av artikel 24 i förordningen är skyldig att, efter det att de frister som anges i artikel 23.2 i samma förordning har löpt ut i den anmodade medlemsstaten, underrätta myndigheterna i den sistnämnda medlemsstaten om att ett överklagande av ett beslut om avslag på en ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in är anhängigt vid en domstol i den anmodande medlemsstaten.

47 I artikel 24.5 i Dublin III-förordningen föreskrivs att en framställan om återtagande ska göras på ett standardformulär och ska omfatta bevis eller indicier enligt beskrivningen i de två förteckningar som avses i artikel 22.3 i förordningen eller relevanta uppgifter ur den berörda personens redogörelse för att myndigheterna i den anmodade medlemsstaten ska kunna kontrollera huruvida den är ansvarig på grundval av de kriterier som fastställs i samma förordning.

48 Det framgår således av själva lydelsen av artikel 24.5 i förordningen att den anmodande medlemsstatens informationsskyldighet är begränsad till att gälla sådana uppgifter som gör det möjligt för den anmodade medlemsstaten att bedöma huruvida den är ansvarig.

49 Denna tolkning får stöd av systematiken i Dublin III-förordningen i och med att en framställan om återtagande bidrar till fastställandet av vilken medlemsstat som är ansvarig och ska göra det möjligt för den anmodade medlemsstaten att, i enlighet med artikel 25.1 i förordningen, göra nödvändiga kontroller för att bedöma sitt ansvar.

50 Vad gäller en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet där den anmodade medlemsstatens ansvar grundas på att de frister som anges i artikel 23.2 i Dublin III-förordningen har löpt ut framgår det av svaret på den första och den andra frågan att det saknar betydelse att ett överklagande av ett beslut om avslag på en ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in är anhängigt vid en domstol i den anmodande medlemsstaten.

51 Det kan således inte anses att upplysningar rörande ett sådant överklagande är relevant för den anmodade medlemsstatens möjlighet att bedöma sitt ansvar och måste följaktligen inte ovillkorligen lämnas enligt artikel 24.5 i samma förordning.

52 Denna slutsats bekräftas av de förteckningar som nämns i denna bestämmelse och som återfinns i bilaga II till förordning nr 1560/2003, samt av det standardformulär för framställningar om återtagande, vilket utgör bilaga III till den förordningen. I förteckningarna och formuläret hänvisas nämligen inte alls till förfaranden för överklagande av beslut om avslag på ansökningar om internationellt skydd som lämnats in tidigare.

53 Artikel 24.5 i Dublin III-förordningen ska följaktligen tolkas så, att en medlemsstat som – i en sådan situation som i det nationella målet – gör en framställan om återtagande med stöd av artikel 24 i förordningen inte är skyldig att, efter det att de frister som anges i artikel 23.2 i samma förordning har löpt ut i den anmodade medlemsstaten, underrätta myndigheterna i den sistnämnda medlemsstaten om att ett överklagande av ett beslut om avslag på en ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in är anhängigt vid en domstol i den anmodande medlemsstaten.

### **Den femte frågan**

54 Med hänsyn till svaret på den fjärde frågan saknas anledning att besvara den femte frågan.

### **Den sjätte frågan**

55 Den hänskjutande domstolen har ställt den sjätte frågan för att få klarhet i huruvida artikel 17.1 och artikel 24 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att de bestämmelserna, i en sådan situation som den som vid tidpunkten för överföringsbeslutet förelåg i det nationella målet, i vilken en person som har ansökt om internationellt skydd har överförs av en medlemsstat till en annan medlemsstat med stöd av en europeisk arresteringsorder och vistas på den sistnämnda medlemsstatens territorium utan att där ha ingett en ny ansökan om internationellt skydd, innebär att denna sistnämnda medlemsstat inte kan anmoda den förstnämnda medlemsstaten att återta personen utan tvärtom borde besluta att pröva dennes ansökan.

56 I artikel 24.1 i Dublin III-förordningen föreskrivs att en medlemsstat kan anmoda en annan medlemsstat att återta en person som avses i artikel 18.1 d i förordningen och som vistas inom dess territorium utan uppehållstillstånd och utan att ha lämnat en ny ansökan om internationellt skydd där, om den förstnämnda medlemsstaten anser att den sistnämnda medlemsstaten ska ha ansvaret enligt nämnda artikel 18.1 d.

57 I den mån denna bestämmelse inte innehåller några krav rörande de omständigheter under vilka den berörda personen rest in i den anmodande medlemsstaten kan det konstateras att unionslagstiftaren inte har uppställt några villkor i det avseendet vad gäller möjligheten att göra en framställan om återtagande.

58 Mot denna bakgrund och med hänsyn till att de förfaranden som föreskrivs i Dublin III-förordningen respektive i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1) – vilka är förfaranden med olika syften som inte kan ersätta varandra – är självständiga i förhållande till varandra, kan inte den omständigheten att en person har rest in i den anmodande medlemsstaten har sin grund i verkställigheten av en europeisk arresteringsorder i sig medföra att det inte är möjligt att göra en framställan om återtagande.

59 En motsatt lösning skulle för övrigt kunna avskräcka medlemsstaterna från att begära återtagande av en person som har ansökt om internationellt skydd i syfte att lagföra denne för att slippa överta ansvaret för att efter brottmålsförfarandet pröva personens ansökan, vilket skulle bidra till straffrihet och hindra beivrandet av brott i den berörda medlemsstaten.

60 Det framgår dessutom av själva lydelsen i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen att varje medlemsstat får besluta att pröva ”en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit”, vilket innebär att den bestämmelsen inte har till syfte eller verkan att tillåta en medlemsstat att besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den inte har mottagit.

61 Denna tolkning är för övrigt i linje med syftet med nämnda bestämmelse, nämligen att bevara medlemsstaternas befogenheter vid utövandet av rätten att bevilja internationellt skydd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 december 2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, punkt 57, och dom av den



16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 53).

62 Nämnda bestämmelse kan följaktligen i vart fall inte utgöra hinder för en framställan om återtagande i en sådan situation som i det nationella målet där den berörda personen inte hade lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd i den anmodande medlemsstaten.

63 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den sjätte frågan besvaras enligt följande. Artikel 17.1 och artikel 24 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att de bestämmelserna, i en sådan situation som den som vid tidpunkten för överföringsbeslutet förelåg i det nationella målet, i vilken en person som har ansökt om internationellt skydd har överförs av en medlemsstat till en annan medlemsstat med stöd av en europeisk arresteringsorder och vistas på den sistnämnda medlemsstatens territorium utan att där ha lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd, innebär att denna sistnämnda medlemsstat kan anmoda den förstnämnda medlemsstaten att återta personen och att den inte är skyldig att pröva dennes ansökan.

### **Rättegångskostnader**

64 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

- 1) **Artikel 23.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat ska tolkas så, att den medlemsstat där en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in är ansvarig för prövningen av denna ansökan när nämnda medlemsstat inte har gjort en framställan om återtagande inom de frister som anges i artikel 23.2 i samma förordning, trots att, vid utgången av nämnda frister, för det första, en annan medlemsstat var ansvarig för prövningen av tidigare inlämnade ansökningar om internationellt skydd och, för det andra, överklagandet av beslutet om avslag på en av dessa ansökningar fortfarande var under prövning vid en domstol i den sistnämnda medlemsstaten.**
- 2) **Artikel 18.2 i förordning nr 604/2013 ska tolkas så, att den omständigheten att en medlemsstat gör en framställan om återtagande av en tredjelandsmedborgare som utan uppehållstillstånd vistas inom medlemsstatens territorium inte medför att medlemsstaten måste vilandeförklara förfarandet för prövning av ett överklagande som tredjelandsmedborgaren ingett mot beslutet om avslag på en ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in och sedan avbryta prövningen för det fall den anmodade medlemsstaten godtar framställan.**
- 3) **Artikel 24.5 i förordning nr 604/2013 ska tolkas så, att en medlemsstat som – i en sådan situation som i det nationella målet – gör en framställan om återtagande med stöd av artikel 24 i förordningen inte är skyldig att, efter det att de frister som anges i artikel 23.2 i samma förordning har löpt ut i den anmodade medlemsstaten, underrätta myndigheterna i den sistnämnda medlemsstaten om att ett överklagande av ett beslut om avslag på en ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in är anhängigt vid en domstol i den anmodande medlemsstaten**
- 4) **Artikel 17.1 och artikel 24 i förordning nr 604/2013 ska tolkas så, att de bestämmelserna, i en sådan situation som den som vid tidpunkten för överföringsbeslutet förelåg i det nationella målet, då en person som har ansökt om internationellt skydd har överförs av en medlemsstat till en annan medlemsstat med stöd av en europeisk arresteringsorder och vistas på den sistnämnda medlemsstatens territorium utan att där ha lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd, innebär att denna sistnämnda medlemsstat kan anmoda den förstnämnda medlemsstaten att återta personen och att den inte är skyldig att pröva dennes ansökan.**

Underskrifter

---

\* Rättegångsspråk: nederländska.